

Kouzelný Atlas

Veronika

Válková

Putování Časem

Karel IV.

SLAVNÝ ČESKÝ KRÁL

bambóok

ilustrace
PETR KOPL

ČÁST PRVNÍ

Únos v Paříži

Kapitola 1

Báře se ten dům moc nelíbil. Připadal jí ztracený mezi vysokými stromy v zahradě, zdi měl porostlé břečtanem a Báře se zdálo, že se na ni těmi vysokými okny bez záclon dívá přísně a zároveň potměšile.

„Je *tak* romantický,“ řekla maminka. „Bude se nám tu líbit, vid', Barborko?“

Bára kývla, protože se to od ní čekalo. Ale nevěděla, co to je romantický. Budu se muset kouknout do slovníku, řekla si. Táta měl ten velký tlustý slovník v pracovně na polici u počítače. Dovoľoval jí v něm listovat. Bára se nejraději dívala na stránky, kde byli barevně vyobrazení různí ptáci. Třeba rajky. Už jich hodně znala: rajka královská, rajka zelená... Jenže kde je ten slovník teď, když všechny knížky narovnali do krabic od banánů, aby je mohli stěhováci nanosit do auta? Zeptala se na to nahlas.

„No, ty krabice jsou v pracovně a knížky jsou pořád v nich,“ přiznal táta. „Ale jinak jsme, zatímco jsi byla u babičky, zařídili s maminkou celý dům. Máš tam krásný pokojíček.“

„Aha,“ řekla Bára. Mohlo jí to přece napadnout. Jenže ten týden u babičky v Jizerkách uběhl tak rychle, že si to ani neuvědomila.

„Tak půjdeme dovnitř,“ navrhla maminka. „A já upeču ten tvarohový koláč, co máš ráda. Stejně musím vyzkoušet, jestli ten sporák dobře zapojili,“ dodala k tatínkovi.

Bára se jí raději chytla za ruku, než prošli brankou. Vrzala. Bylo to takové íííííííí a na konci to zaznělo jako

činely, když se zabouchla. Byla trochu zrezlá a nahoře do obloučku a mřížoví se v ní složitě proplétalo. Od branky vedla rovná, pískem vysypaná cesta až k domu. Po včerejším dešti tu byla velká louže.

„Sem přijdou kamenné dlaždice,“ vysvětloval tatínek, „pak se tu ty louže dělat nebudou.“

„Ale bude to klouzat,“ namítla maminka.

„Ty venkovní se dělají s protiskluzovou úpravou,“ uklidnil ji tatínek. Vždycky všechno věděl přesně. Maminku to někdy zlobilo a Báru taky. Ale většinou to bylo docela fajn, protože se mohla táty na cokoliv zeptat a on to věděl. A když náhodou ne, půjčil jí ten velký slovník s rajkami.

„S tou zahradou taky něco udělám,“ sliboval táta. „Ty stromy jsou přerostlé a stíní, nějaké budou muset pryč.“

„Nebude to škoda?“ zamračila se trochu maminka. „Ty kaštiny jsou tak krásné... Což teprve, až pokvetou!“

„Taky musíme opravit střechu,“ začal honem mluvit o něčem jiném tatínek.

Stromy byly opravdu vysoké. Bylo pod nimi zelené příšeří a Bára by věřila tomu, že za pámelníkovým křovím se může někdo schovávat. Šustilo to tam a Bára stiskla mamince ruku.

„To bude asi ta kočka,“ řekla maminka. „Paní Karasová nám to prodala i s kočkou.“

„My budeme mít kočičku?“ zaradovala se Bára. „Jakou?“

„Je černá, má bílé tlapičky a břicho a čumáček a jmenuje se jako ty – Barča.“

„A proč ji tu paní Karasová nechala?“

„Protože Barča je zvyklá běhat po venku a v paneláku by ji mít nemohla,“ vysvětlila maminka. „Ale Barče se nebude stýskat. Kočky víc přilnou k domu než k lidem.“

„Dáme jí mlíčko?“

„Jistě,“ usmála se maminka. „Má na zápraží svoje misky a taky má misku v kuchyni. Budeš ji krmit, jestli chceš.“

Bára chtěla. Vždycky toužila po zvířátku. Nejdřív zkoušela rodiče uprosit, aby si pořídili pejska. Ale to v panelákovém bytě, v tom, kde teď bude bydlet paní Karasová, nešlo. Kočku doma nechtěla maminka, že by po ní musela pořád uklízet. Křečka ani morče taky ne, protože to vypadalo jako myš a maminka se myši bojí. A tak Bára dostala jednou pod stromeček želvičku. Byla kulatá jako bábovička, s očima jako černé korálky, a lezla co noha nohu mine v kuchyni po linoleu. Bára jí začala říkat Píďa a nosila jí z parku pampelišky, ty Píďe chutnaly. Jenže želva není pořádné zvíře. Není moc příjemná na pohlázení, když si ji člověk chce vzít do postele, to si tam může místo ní dát rovnou šutr a nedá se s ní hrát. Jen leze a žere.

„Kde je Píďa?“

„Máš ji v pokojíčku.“

„Můžu se tam jít podívat?“

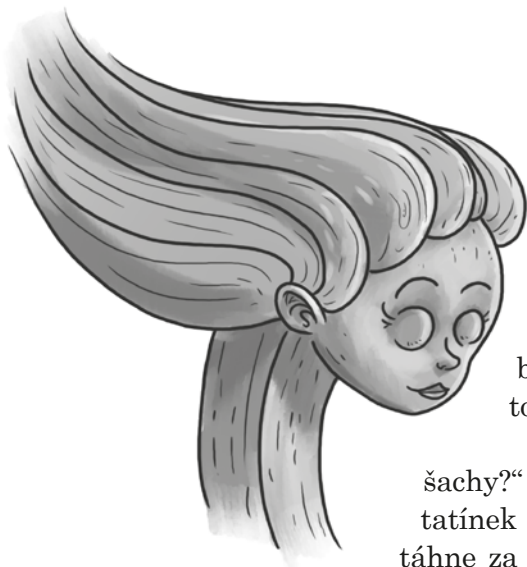
„No samozřejmě,“ zasmála se maminka. „Vždyť je to *tvůj* pokojíček.“

„Jenže –“ zarazila se Bára, „jenže já tam netrefím.“

Do téhle chvíle ji nenapadlo, že se v novém domě vlastně vůbec nevyzná. To už maminka otvírala slonovinově bílé, trochu oprýskané vchodové dveře. Nebyly hladké jako ty v paneláku, byly vyřezávané a nahoře prosklené a ozdobně zamřížované. I kliku měly zvláštní, mosaznou, vyblýskanou tam, kde se jí dotýkaly lidské dlaně, ale v záhybech úplně zčernalou. Bylo to vlastně tělíčko sošky od pasu nahoru, bez rukou, ale se složitým účesem. Bára sošce přejela prstem po rovném nose a zdálo se jí, že na ni soška spiklenecky mrkla. Raději rychle vběhla za maminkou do domu a zavřela za sebou. Tatínek zůstal na zahradě a obhlížel stromy, které chtěl porazit, ale Bára věděla, že to stejně neudělá, protože mamince by se to nelíbilo a tatínek obvykle věci, které se mamince nelíbily, nedělal.

V domě na Báru dýchla zvláštní vůně. Nedovedla přesně říct, co cítí, ale určitě to bylo staré dřevo a trochu zatuchliny,

i když se maminka snažila celý dům vyvětrat. Na zemi v prostorné hale, která se s jejich panelákovou předsíňkou vůbec nedala srovnat, byly velké černé a bílé dlaždice, jako by to byla šachovnice. Bára to hned řekla nahlas.

„Mami, že tu budeme hrát šachy?“ zaprosila. „Ty budeš dáma, tatínek král a já budu kuň. Ten táhne za roh.“ Zkusila jako šachový

koník přeskákat přes předsíň. Vyšlo to na čtyři skoky. Byla opravdu veliká. Vedly z ní několikery dveře, všechny stejně slonovinově bílé a trochu oprýskané jako ty vchodové, a dřevěné schodiště natřené stejnou barvou. Jeho zábradlí tvořily krásně vysoustružené kuželky a madlo bylo zakončené lidskou hlavičkou, podobně jako klika vchodových dveří. Byla to dívčí hlavička s rozevlátými vlasy, které postupně přecházely do madla. Bára ji raději nehladila, aby na ni nemrkla jako ta klika u dveří. Na schodech už ležel vínový běhoun s perským vzorem, maminka měla perské koberce ráda, a ze stran pod ním bylo vidět, jak je bílá barva na schodech ošlapaná.

„Natřeme to až na jaře,“ řekla maminka, když si všimla Bářina pohledu. „Už je konec prázdnin, kdo ví, jaké bude počasí v září, a když se natírá, musí se hodně větrat. Navíc teď musíme hlavně nechat opravit střechu, aby nezatékalo, paní Karasová říkala, že u štítu trochu kape, takže na lakýrníky nebudeme mít peníze.“

Při zmínce o konci prázdnin Báru píchlo u srdce. Úplně na to zapoměla. Od září začne chodit nejen do šesté třídy, tudíž na druhý stupeň, a už z ní bude *opravdu velká holka*, jak říkal tatínek, ale začne taky chodit do úplně jiné

školy. Do té pražské by odsud dojíždět nemohla. Maminka se v nové škole byla podívat už před prázdninami, takže mluvila s její budoucí paní učitelkou třídní, a líčila ji Báře v těch nejveselejších barvách. Ve třídě jich bude jenom devatenáct, což je prý veliká výhoda, v pražské škole jich bylo dvacet šest a paní učitelka se jim všem nemohla věnovat tolik, jako bude moci paní učitelka Zounarová, jenomže i kdyby byla paní učitelka Zounarová miliónová, stejně je bude mít jenom na zeměpis a dějepis, protože od šesté třídy je na každý předmět jiný učitel, a navíc, v Praze zůstala Terežka, se kterou Bára seděla v lavici, a Mikulášek, který jí nosil bonbóny, když mu dala opsat úkol z počtů, a Katka, ke které se s Terežou chodily koukat na štěňátka, protože její maminka měla čivavy na chov. Ta štěňátka byla spíš jako myši, ale když povyrostla, byla s nimi velká legrace. Tady Bára nikoho nezná.

„S kým budu sedět v lavici?“ zeptala se maminky, když stoupaly po schodech nahoru. Vrzaly a skřípaly a trošku se pod jejich kroky pohupovaly.

„To nevím, miláčku, ale určitě si tady najdeš spoustu kamarádek,“ ujistila ji maminka.

Chodba nahoře nebyla dlážděná, na podlaze ležela prkna natřená bezbarvým lakem, takže byly vidět letokruhy. Suky z podlahy trochu vystupovaly. Na každé kratší straně chodby bylo malé okno, pod které už maminka postavila květináče s monsterami. Měla je ráda a už z nich vypěstovala obrovské keře.

„Tyhle dveře vedou do koupelny, tyhle na záchod, tyhle do naší ložnice a tyhle do tatínkovy pracovny. A tady,“ maminka dveře otevřela, jako by odhalovala sochu prezidenta, „tady je tvoje království.“

Bára dovnitř zvědavě nahlédla.

V Praze měla taky pokojíček. Vešla se jí tam válenda, maličký psací stůl a skříň. Píďa měla svou ohrádku pod stolem. Tenhle pokojíček Báře připadal velký skoro jako jejich starý

obýván. Všechno tu zářilo novotou, od nadýchaných záclonek s růžovými kytičkami až po obrázky na stěnách. U zdi pod oknem měla zbrusu nový velký výběh i Píďa.

„To udělal tatínek,“ usmívala se maminka. Píďe se tam zjevně líbilo.

„Šaty už máš ve skříni, ale hračky a knížky jsem ti nevybalovala, aby sis je dala sama, jak se ti to bude líbit,“ ukázala maminka na tři veliké krabice v rohu pokoje. „Až bude hotový koláč, zavolám tě.“

Bára osaměla. Pokojíček se jí moc líbil. Zkusila udělat hvězdu z rohu do rohu a vešla se do něj. Když vyhlédla z okna, dívala se skoro přímo do koruny kaštanu. Toho kaštanu, který by chtěl tatínek porazit a neudělá to, protože mamince se líbí, když kaštany kvetou. Bára se vyklonila, aby dohlédla dolů. Po omítce se k ní plazilo psí víno, teď už nebylo tolik zelené, dostávalo nádherně sytě rudou barvu, a mezi ním se proplétal tmavě zelený břečťan. Bára si všimla, že listy se omítky přichytávají takovými maličkými zelenými přísavkami. Pacičky, napadlo ji. Třeba to není ani břečťan, ani psí víno, ale jsou to *zeleni*, kteří se ve dne vydávají za břečťan a psí víno, ale v noci, když se nikdo nekouká, se rozeběhnou po celém domě, honí se v okapu a na střeše a přidržují se těmi maličkatými pacičkami, aby nesklouzli. Pohladila nejbližšího zeleně a nechala okno otevřené dokořán. Na kaštanu zpíval kos a vítr si hrál s jejími novotou vonícími záclonkami.

Než maminka upekla koláč, měla Bára na poličkách vyrovnané svoje nejmilejší hračky a v knihovničce uklizené všechny knížky. Na kraji blíž ke stolu si nechala volné místo na učebnice. Ty dostane až

první den ve škole. Veselá nálada, kterou měla z nového pokoje, ji zase přešla. Představa nové třídy bez Terezky, Katky, Mikuláška a paní učitelky Dostálové na ní ležela jako můra.

Tatínek u svačiny nadšeně vyprávěl, co všechno na zahradě udělá.

„Vzadu za domem budeme mít ohniště,“ sliboval, „a budeme si tam opékat buřty. A je tam dost místa i na zeleninovou zahrádku.“

„Ty chceš pěstovat zeleninu?“ podivila se maminka a Báře neušlo, že to maminka říká tónem, který obvykle znamenal, že *ona* tohle dělat nebude.

„Myslel jsem, že by tě těšilo mít rajčata z vlastní zahrádky,“ řekl tatínek.

„Jistě, kdyby se sama nasázela, okopala a sklídila,“ souhlasila maminka. „Uvědom si, Luboši, že teď nemám na starosti *jenom* celou domácnost, ale rovnou celý dům.“

„Jsme na to přece dva,“ namítl tatínek.

„Ano, jsme na to dva v těch vzácných chvílích, kdy nejsi služebně ani v Manchesteru, ani ve Vídni, ani v Drážďanech, nepřipravuješ se na žádné sympóziu a v televizi není ani hokej, ani fotbal. Což mi vychází tak na tři týdny v roce.“

„Přeháníš, Jano,“ zamračil se trochu tatínek a natáhl se pro další kus koláče. „Vždyť jsi ten dům taky chtěla.“

„Já neříkám, že jsem nechtěla dům. Já jen říkám, že tu nehodlám pěstovat rajčata.“

Bára raději odnesla hrneček od kakaa do dřezu a vytrátila se nahoru. Pravda byla, že tatínek jezdil často služebně pryč. Bára s ním měla takovou nepsanou dohodu už od první třídy, že jí z každé cesty přiveze plyšové zvířátko. Sedla si na válečku a plyšáky si spočítala. Bylo jich dvacet čtyři. Tatínek vozil poctivě, i když byl pryč jenom na jeden nebo dva dny. Maminka dostávala místo plyšáků bonboniéry nebo kytky, ale ani jedno ani druhé dlouho nevydrželo.

Bára si objímala skrčená kolena a přemítala. Z nového domu vlastně viděla jen halu, kuchyň, svůj pokoj a záchod.

Na průzkum dolů se jí teď nechtělo, nevěděla, jestli se tatínek s maminkou hádají nebo ne, kdyby se hádali, bylo by to pro ni, jak říkala, *zakázané území*, protože by se mohlo snadno stát, že by si jeden z nich vzpomněl na nějaký její hříšek a nakonec by to schytala taky. Nestávalo se to často, ale Bára měla tyhle situace nerada. Vplížit se tajně do ložnice nebo do tatínkovy pracovny si netroufala, i když by moc ráda zjistila, kde má teď tatínek ten velký slovník s rajkami. Ale vzpomněla si, že mezi schody a dveřmi do jejího pokojíčku jsou ještě jedny dveře, trochu menší než ostatní. Vyklouzla z pokoje a zaposlouchala se, jestli zezdola uslyší nějaké hlasy.

„A kdy odlétáš?“ zaslechla maminku. Mluvila klidně, takže se asi nehádali.

„Až dvacátého,“ odpověděl tatínek. „A jenom na tři dny.“

„To je dobře, Bára tě hlavně ze začátku školy bude potřebovat.“

Bára přestala poslouchat, protože se trochu urazila. Proč by měla tatínka potřebovat na začátku školy? Copak *on* s ní bude sedět v lavici? To si měli rozmyslet, než se odstěhovali z Prahy. Určitě by našli podobný dům jako tenhle někde blíž její staré školy. Kdyby hledali. Jenže tatínkovi je to jedno, říkal, že metrem a tramvají přes Prahu mu to do práce trvalo déle než odsud autem. Maminka zase překládá doma a jezdí jenom na schůzky s nakladateli. Má to svoje výhody, Bára třeba nemusela chodit na oběd do školní kuchyně, nad kterou se spolužáci ošklíbali, a taky nemusela být v družině a maminka ji vodila na různé kroužky. Jak teď budu chodit na piáno a na gymnastiku a na francouzštinu? píchlo ji u srdce. Protože dole nebylo *zakázané území*, odložila průzkum dveří, které podle všeho vedly na půdu, na dobu pozdější a seběhla po sténajících a prohýbajících se schodech dolů. Hlavička na zábradlí na ni vyplázla jazyk.

„Mami?“ nakoukla do kuchyně. „Tati?“

„Ano, miláčku?“ zeptala se maminka od dřezu.

„Jak budu chodit na kroužky?“

„To už jsme s maminkou všechno vymysleli,“ usmál se tatínek. „Budeš mít sice trochu náročnější program, ale řekli jsme si, že už jsi *opravdu velká holka* a že to zvládneš a že to bude lepší, než kdybys toho musela nechat nebo kdybychom ti tady hledali jiné učitele. Maminka už volala do zušky a zařídila ti hodiny tak, že v pondělí odpoledne budeš mít klavír a francouzštinu a ve čtvrtek nauku a gymnastiku. Budeš mít sice dvě dlouhá odpoledne, ale ostatní dny budeš mít volno. No a to pondělí a čtvrtek tě po obědě buď já, nebo maminka budeme vozit do Prahy. Autem tam budeme za půl hodiny.“

„To se budu vídat s Terezou!“ zajásala Bára.

„Když se předem domluvíme, že si chcete po tvých kroužcích zajít někam na zmrzlinu, tak to samozřejmě půjde.“

„Ale co když budu mít v pondělí nebo ve čtvrtek odpoledku?“ zhržila se Bára.

„Maminka už se ve škole ptala. Šestáci mají odpoledne vyučování jen v úterý.“

Bára si oddechla.

„A kde mám piáno?“

Maminka ji mlčky s úsměvem odvedla do obrovského obývacího pokoje. Ještě moc zařízený nebyl, protože to, co měli v panelákovém obýváku, stačilo tak na čtvrtinu téhle tělocvičny. Bářin černý, pěkně dlouho nenaleštěný Petroff po babičce stál hned u okna.

„Ladič přijde ve středu,“ řekla maminka, když Bára pianino otevřela. „To víš, při stěhování se piáno vždycky rozladí.“

Bára zkusila zahrát oktávu a pianino raději zase zavřela. Tahalo to za uši.

Takže středu a pátek mám odpoledne volno, přemítala, když šla po schodech zpátky nahoru. Zkoušela našlapovat tak opatrně, aby schody ani nezaskřípaly, ale nedařilo se jí to. Budu se to muset naučit, umiňovala si. Co když se mi bude chtít jít v noci pro něco dobrého do ledničky nebo do kredence? Když budou schody vrzat, mamku to probudí

a zažene mě zpátky do postele. Taky bych mohla jezdit po zábradlí, napadlo ji. Jenže dole je ta hlavička a té by se to asi nelíbilo.

Zastavila se u dveří na půdu, kam měla původně namířeno. V zámku trčel velký klíč, maminka takovým klíčem říkala balkónový, protože podobným se odemykal balkón v mezipatře v domě tety Mirky na Vinohradech. Teta Mirka byla mamčinina sestra a bydlela ve starém secesním domě se štuky na stropě, mozaikou na chodbě a leptanými skly na schodišti. Byly na nich hrady, v každém patře jiný. Teta Mirka bydlela až ve čtvrtém patře, a i když byl v domě výtah, Bára trvala na tom, že budou chodit pěšky, právě kvůli těm hradům v oknech. Pamatovala si přesně, jak jdou za sebou. V prvním patře byl Karlštejn, ve druhém Křivoklát, ve třetím Bezděz a ve čtvrtém, tetině, Orlík. Vypadal ale úplně jinak, než jak ho Bára znala z fotografií a z dovolené. Tyčil se na strmé skále opravdu jako orlí hnízdo. Tatínek samozřejmě věděl proč. Ten dům byl totiž starší než Orlická přehrada, tatínek tvrdil, že je starší než sto let, a to ještě přehrada neexistovala. Jednou Bára vyběhla ještě o patro výš, aby zjistila, jaký hrad je tam. Byly to Trosky a bylo to také poslední patro, což Báru mrzelo, protože matné hrady vyleptané na čirém skle jí připadaly úplně pohádkové. Jako by byly zamrzlé.

Balkónový klíč u dveří na *jejich* půdu byl ale větší než tetin od balkónu. Bára nejdřív zkusila zmáčknout kliku, jestli je vůbec zamčeno, a nebylo. Pootevřela jen na úzkou špehýrku, co by se protáhla, a ocitla se na strmých, zaprášených dřevěných schodech plných pavučin. V prachu byly něčí stopy, tatínek s maminkou se tu asi už byli podívat. Jak otevřela dveře, zvířil se prach a poletoval ve zlatých pruzích slunečního světla, které sem dopadaly velkými vikýři. Vonělo to tu proschlým dřevem ještě silněji než dole v domě. Bára za sebou tichounce přivřela dveře a vydala se po schodech

nahoru. Bylo jich dvanáct. To bylo dobře, protože kdyby bylo ještě o jeden schod víc, bylo by to nešťastné číslo.

Ocitla se v obrovském podkroví, protože půda nebyla ničím přepažená ani rozdělená a zabírala rozlohu celého domu. Jediné, co ji členilo, byly silné trámy podpírající krov, které v záři odpoledního slunce vypadaly jako zlaté. Půda byla ovšem prosluněná jen v přední části, protože sem vikýřem v průčelí dopadalo světlo. Druhá půlka půdy už tonula v tajuplném příšeří.

Bára zvrátila hlavu, aby dohlédla až k hřebenu střechy. Připadala jí hrozně vysoká a z trámů viselo několik opuštěných vosích hnízd a závoje hustých, prachem šedivých pavučin. Bára hlavu zase narovнала. Tady u schodů byla půda prázdná, ale po stranách, kde se střecha sbíhala s podlahou, byly narovnané všelijaké věci. Stohy starých zažloutlých novin, krabice plné čehosi, dřevěné truhly. Dokonce tu stálo staré proutěné houpací křeslo s prolámanou sedačkou a kousek od něj, skoro uprostřed půdy, skříň. *Almara*, řekla by babi jizerská. Široká, podsaditá almara s dřevěnými koulemi místo noh a s vyřezávanou římsou nahoře. Jedno křídlo dveří bylo pootevřené. Ta je asi po paní Karasové, pomyslela si Bára.

Udělala první krok od schodů a poslouchala, jestli bude prkenná podlaha vrzat. Maličko to zapraskalo, ale schody do patra skřípěly mnohem víc. Bára udělala druhý opatrný krok, pak třetí a čtvrtý a pátý a šestý a stála před skříní. Strčila do pootevřených dveří prstem. V pantech to trochu zahvízdalo, jako by jí skříň přála dobré odpoledne, a dveře se ochotně a lehce otevřely dokořán. Na ramínkách tu visela spousta šatů, z nichž vylétli dva rozespalí moli. Bára povytáhla modrý saténový cíp. Byl to župan, ale vypadal jako japonské kimono. Byli na něm vyšití duhová pávi. Tady bude pokladů, pomyslela si Bára.

Nechala skříň otevřenou a vydala se hlouběji do nitra půdy.

Příště si s sebou musím vzít baterku, umínila si. Kde asi je? Stávala vždycky na botníku u dveří, jenže dole si botníku nevšimla. Budu se na to muset zeptat maminky. Nebo radši tatky. Ten je tu přes technické věci, jak říkala s oblibou maminka.

Jako by skříň tvořila předěl mezi světlou a temnou částí půdy. Slunečních paprsků za ní valem ubývalo a Bára muse-la každou chvíli počkat, až se zase rozkouká, protože se bála, aby o něco nezakopla. Tady už nebyly věci tak přehledně srovnané jako vepředu. Bára tu zahlédla hromadu halabala poskládaných matrací, několik kameninových hrnců, starý šicí stroj a spoustu krabic a beden. Prošátrala se až na úplně druhou stranu půdy k vikýři a setřela ze skla špínu a pavu-činy. O mnoho víc světla sem neproniklo, protože okno stí-nily listy kaštanu. Nebyl to ten, který rostl před okny jejího pokoje, tohle byl ten největší v zahradě. Kdyby bylo okno otevřené, prorůstaly by jeho větve až sem na půdu.

„Mňrrra?“ ozvalo se najednou vedle Báry. Lekla se tak, až ji píchlo u srdce.

„Kdo je tady?“ zašeptala a z šera v koutě půdy na ni zasví-tily dvě lampičky. Pak na chvíli zhasly a opět se rozzářily. Bára začala rozeznávat bílý flíček čumáčku a náprsenky. Kočka!

„Čičiči!“ udělala na ni a lampičky zase zhasly a rozsvítily se.

„Mňra!“ řekla kočka znovu. Tentokrát to neznělo tázavě jako předtím. Spíš důrazně.

Bára opatrně popošla ke kočce. Opatrně proto, aby nezakopla, a taky proto, aby ji nevyplašila. Ale nezdálo se, že by se jí kočka bála. Pohodlně ležela na víku velké dřevěné truhly a se zájmem Báru pozorovala.

„Ahoj, kočko,“ pozdravila ji Bára, když se k ní dostala na dosah a sedla si na bobek, aby kočce viděla do očí. „Já se jmenuju jako ty, Bára.“

„Mňa-a,“ odpověděla kočka.

